Волинські єпархіальні відомості

За єдину Помісну Українську Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії Київського Патріархату

№ 10 (143) жовтень 2016 р.

Новий храм Первоверховних апостолів Петра і Павла у с. Волиця Іваничівського деканату, який 18 вересня освятив митрополит Луцький і Волинський Михаїл.
Більше про цю подію – на с. 5.

З церковного календаря

11 жовтня – пам'ять преподобного Харитона Сповідника

У третьому – четвертому століттях жив святий Харитон. Він мужньо викривав язичництво і твердо сповідував віру в єдиного істинного Бога.

За це зазнав жорстоких мук, але, за Промислом Божим, залишився живий. У той час імператор Авреліан, який задумав велике гоніння християн, загинув, його наступника Квінтілія було зміщено. Імператором став Тацит, який

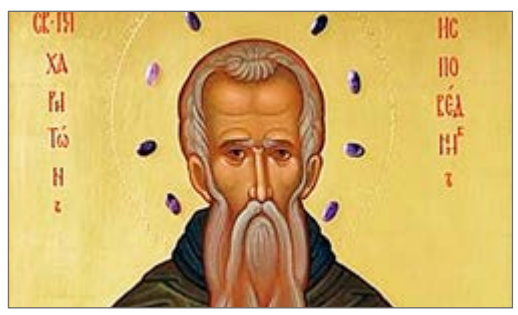

видав указ про звільнення християн. Святий вийшов із в'язниці і рушив на прощу до Єрусалима. Дорогою на нього напали розбійники й насильно забрали із собою у Фаранську пустелю, в дику печеру, яка була їм притулком. Але змій, який там водився, отруїв вино, і розбійники загинули, випивши його, тож Харитон став вільним. У подяку за чудесне збавлення він вирішив залишитися в цій печері, щоб служити Господу.

Незабаром чутка про його святе життя і чудеса зібрала до нього учнів. Печеру перетворили на церкву, і так було засновано знамениту Фаранську лавру. Невдовзі святий заснував ще дві обителі. В одній з них преподобний дожив до глибокої старості, але останні дні земного життя захотів провести в церкві, збудованій на місці розбійницької печери. Там преподобний Харитон Сповідник приблизно в 350 році помер та був похоронений.

Віталій КЛІМЧУК

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця популярна волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця. Вартість одного примірника з доставкою – **1 грн 88 к.** (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – **91241**. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», радіопередач та інших аудіо,- відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: **www.pravoslaviavolyni.org.ua**

ХРОНІКА

Єпархія вшанувала полеглих під Іловайськом

У благочиннях єпархії священнослужителі правили панахиди по загиблих під Іловайськом бійцях і брали участь у пам'ятних заходах.

28 серпня в Луцьку, на Алеї слави, що на міському кладовищі поблизу с. Гаразджа, єпископ Володимир-Волинський Матфей відслужив панахиду й освятив чотири пам'ятники: Сергієві Грибкову, Віктору Кумецькому, Романові Луцюку, Валерієві Марцинюку – військовикам, які не вийшли з «Іловайського котла».

Декан луцького кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Микола Нецькар служив заупокійну літію у головному храмі єпархії.

Також загиблих ушанували в Ковелі, де молитву очолив декан протоієрей Анатолій Александрук.

У Володимир-Волинській військовій частині капелан та помічник міського благочинного протоієрей Ігор Бігун відправив панахиду з поминанням усіх бійців, які на той час служили в 51-й ОМБр.

Перша Служба на підмурівках нового храму в Жидичині

У чоловічому монастирі Святителя Миколая Чудотворця, що в с. Жидичин Ківерецького деканату, на фундаменті майбутньої Свято-Успенської церкви відслужили першу Божественну Літургію. Про це повідомив сайт *Chernectvo. org*.

З благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла Відправу очолив єпископ Володимир-Волинський Матфей *28 серпня*, на Успіння Пресвятої Богородиці. Із ним служили декан монастирів та намісник Жидичинської обителі архімандрит Константин (Марченко), інше духовенство.

Особливе успенське Богослужіння відбулося в Жидичині

28 серпня, на Успіння, у Свято-Миколаївському монастирі відправили Єрусалимську Ранню з чином погребіння плащаниці Пречистої Діви Марії.

Відправу очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл. З ним служили єпископ Володимир-Волинський Матфей, благочинний монастирів єпархії та намісник обителі архімандрит Константин та інші панотці.

Відправа проходила традиційно, як щороку: розпочалася в домовому храмі Преподобного Миколи Святоші, потім – хресний хід до каплиці на скиту Святого Духа, де продовжилася Служба. Але вперше, як повідомив сайт *Chernectvo. org*, на празник прибула хресна хода з с. Липляни, від скиту Апостолів Петра й Павла.

Це вже вшосте у Жидичині відправляють таке Богослужіння на честь Успіння Пресвятої Богородиці. У давні часи воно було розповсюджено, проте з часом забулося і лише з XIX ст. почало відроджуватися у монастирях.

У Гайовому пом'янули убитих поляками українців

У цьому селі Ківерецького деканату настоятель парафії Пресвятої Трійці с. Тростянець протоієрей Сергій Ледвовк *31 серпня* відправив панахиду перед пам'ятним знаком розстріляним селянам та воїнам УПА.

Вони загинули під час масового кривавого протистояння українців і поляків у роки Другої світової війни, відомого як Волинська трагедія. У Гайовому, тодішньому Пшебражі, українці загинули від рук польських та радянських партизан.

З душпастирем молилися представники місцевої влади, працівники Будинку культури, очевидці подій та громадські активісти.

Влітку минулого року митрополит Луцький і Волинський Михаїл відправив на цьому місці панахиду, освятивши пам'ятний знак.

У Горохові освятили меморіальну дошку

Традиційно для навчально-виховного комплексу «ЗОШ I–III ступенів – гімназія» свято знань *1 вересня* розпочалося з молитви, яку відправив декан протоієрей Андрій Сидор. Потому він освятив пам'ятну дошку військовослужбовцю Сергієві Феоктистову, який навчався у цій школі. У слові душпастир зазначив, що цей меморіальний знак буде завжди нагадувати нам про героя, нагадувати, що це наша земля і він загинув за те, щоб ми могли мирно жити та розбудовувати Батьківщину.

Зі священиком молилися міський голова Віктор Годик, голова райдержадміністрації Любов Матвєєва, рідні загиблого, педагогічний колектив та учні школи.

Після урочистої лінійки благочинний відправив панахиду на могилі героя.

Сергій Феоктистов народився 19 серпня 1984 р. в Горохові. Служив старшим сапером у 43-му ОМБ. Загинув 26 вересня 2015 р., підірвавшись на міні поблизу селища Новоградське (Донецька область).

П'ятидні: пом'янули розстріляних гітлерівцями

На околиці цього села Володимирського районного деканату настоятель каплиці Віфлеємських немовлят-мучеників міського благочиння протоієрей Микола Гінайло *2 вересня* взяв участь у молитовному спомині й покладанні квітів до монумента жертвам нацизму. Більшість серед невинно убієнних 74 роки тому були євреї, тому й пам'ятника встановлено жертвам Голокосту.

Отець Микола в душпастирському слові зазначив, що під час тієї кривавої війни нацисти «привласнювали» належне Богу – життя, позбавляли його простих людей. Тому ми повинні, молячись за всіх убитих, не забувати, що сталося тоді, аби знову не допустити масового кровопролиття.

У Самійличах освячено ікону на фасад храму

Декан і настоятель парафії Великомученика Димитрія Солунського в с. Самійличі Шацького деканату протоієрей Михайло Цвинкелевич спільно з любомльським благочинним протоієреєм Віктором Возняком *3 вересня* освятив ікону угодника, яку розмістили на фасаді церкви, під куполом.

Як повідомив інформаційній службі єпархії о. Михайло, образ св. Димитрія Божому домові подарували його родичі, які проживають у Харкові.

У Жидичинській обителі виховуватимуть лідерів

За сприяння молодіжного братства «Мирт», що діє при чоловічому монастирі Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького деканату, *4 вересня* створено інститут лідерів для християнської молоді.

Перше заняття, що пройшло у вигляді тренінгу, розпочалося з молебню на скиту Святого Духа, який очолив архімандрит Константин (Марченко). Також молебень перед початком навчання відправив духівник цього братства ієромонах Никодим (Смілий).

Як розповіла голова «Мирта» Любов Фрадинська, метою інституту є виховання лідера, який буде впевнений у собі, успішний та пропагуватиме віру в Христа.

У головній недільній школі єпархії розпочався навчальний рік

Центр християнського виховання дітей та молоді у Луцьку знову зібрав дітей, підлітків, юнь. З нагоди початку нового навчального року *4 вересня* відправили Божественну Літургію в нижньому храмі кафедрального собору Святої Трійці.

Директор Центру священик Сергій Медвєдєв розповів, що тут уже навчається близько 70 дітей, але набір триває. Записують щонеділі після Служби Божої для дітей у нижній церкві собору, що розпочинається о 10.30.

Заняття проводять у Волинській православній богословській академії. Для вивчення Закону Божого діють три групи: молодша – 6–8 років, середня – 9–12 і старша – 12–18 років. Передбачено бесіди для батьків та молоді, старшої 18-ти.

Продовження на с. 3

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

20-та неділя після П'ятдесятниці

«Коли ж (Ісус) наблизився до брами міста, саме виносили померлого…» (Лк. 7:12).

Усе, що народилось, у належний час мусить відійти з цього світу: вмирає бідний, вмирає багатий, вмирає і старець, вмирає і молода людина… З Євангелія, записаного св. Лукою, чуємо про смерть юнака – одинака у вдови. Велике було її горе, але Господь наш Ісус Христос воскресив його на втіху заплаканій матері. Усі свої сподівання вона покладала на синці, напевно, казав ті ж самі слова, що згодом скаже й Спаситель: «Не плач!». Але тільки Христові слова «Не плач!» змогли щось змінити, бо були не просто словами.

Нинішнім Євангелієм Господь навчає нас, що лише Він здатен воскресити нашу померлу в гріхах душу! Постати з мертвих ми зможемо тільки за допомогою Божою. Це правда, що ми не можемо зустріти Христа у плоті, як люди першого віку в Палестині. Але вже зараз ми можемо зустріти Його не менш реально у Святих Таїнствах, перш за все у Покаянні (Сповіді) та Євхаристії (Причасті). Кожен християнин має своїм обов'язком із благоговінням приступати до них. А ще краще – мати свого духовного наставника, що може порадити у конкретному випадку, коли і скільки нам сповідатися і причащатися. Бо ліки виписуються кожній людині з огляду на її стан. Пам'ятаймо, що лише один Господь може нам допомогти піднятись з ложа духовної смерті.

на ще від його народження. Це він мав забезпечити її старість та доглянути під час хвороби. Але неочікувано прийшла біда – єдиний син помер. Це не просто зруйнувало мрії жінки на спокійну старість, але свідчило про голодну і холодну смерть насамоті. Це розуміли всі люди містечка. Ось чому, за свідченням Святого Писання, процесія була людною. Не тільки з жалю до юнака, але ще більше зі співчуття до згорьованої матері. Люди спішили на похороні розділити її горе. Багато хто, співчуваючи

Віталій КЛІМЧУК

ПІЗНАЄМО БІБЛІЮ

ЗАВІТ БОГА З НОЄМ

«І вийшов Ной, і сини його, і дружина його, і дружини синів його з ним; усі звірі, й [уся худоба, й] усі плазуни, й усі птахи, все, що рухається по землі, за родами своїми, вийшли з ковчега. І влаштував Ной жертовник Господу; і взяв із усякої худоби чистої і з усіх птахів чистих і приніс у всепалення на жертовнику. І відчув Господь приємні пахощі, і сказав Господь [Бог] у серці Своєму: не буду більше проклинати землю за людину, тому що помисли серця людського – зло від юності його; і не буду більше знищувати усе живе, як Я зробив: надалі в усі дні землі сівба і жнива, холод і спека, літо і зима, день і ніч не припиняться» (Бут. 8:18–21).

«І вийшов Ной, і сини його, і дружина його, і дружини синів його з ним; усі звірі, й [уся худоба, й] усі плазуни, й усі птахи, все, що рухається по землі, за родами своїми, вийшли з ковчега».

Тут говориться про швидке й точне виконання Божественного веління, чим Ной ще раз засвідчив свій повний послух Божій волі.

«І влаштував Ной жертовник Господу; і взяв із усякої худоби чистої і з усіх птахів чистих і приніс у всепалення на жертовнику».

Це, строго кажучи, перша біблійна згадка про священний вівтар, або жертовник; єврейська назва його – *мізбеах* – вказує на нього як на місце заколення жертовних тварин.

Із числа тих чистих тварин, які перебували в ковчезі спеціально у збільшеній кількості (7:2), Ной після виходу з нього приніс Господу жертви. Їх названо тут жертвою всепалення: тварина спалювалася вся без залишку (Лев. 1 гл.) як символ повного усвідомлення гріховної немочі та глибокого сердечного покаяння. Тому жертва Ноя була, з одного боку, актом його покаяння за минулий гріх людства, що став причиною потопу, з іншого – висловленням подяки Богові за спасіння і виразом повної покори й послуху Його святій волі.

«І відчув Господь приємні пахощі, і сказав Господь [Бог] у серці Своєму: не буду більше проклинати землю за людину, тому що помисли серця людського – зло від юності його; і не буду більше знищувати усе живе, як Я зробив».

«І відчув Господь приємні пахощі…».

«Не спокушайся грубістю вислову, – говорить із цього приводу св. Іоан Златоуст, – але, причиною такої поблажливості в словах визнавши твою власну слабкість, звідси зрозумій, що приношення праведника було приємне

Закінчення на с. 3

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2

До викладання залучили кваліфікованих фахівців, які мають практику відповідної роботи.

Як зазвичай, у центральній недільній школі єпархії працює хоровий відділ. Окремо навчаються співу вихованці 6–8 років та 12–15 і старші.

Капелани молитовно пом'янули загиблих айдарівців

Військові священики відправили заупокійну літію по військовослужбовцях батальйону «Айдар», які загинули в бою під с. Весела Гора на Луганщині. Богослужіння на кладовищі Луцька, що поблизу с. Гараздже, з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла *5 вересня* очолив голова ГО «Військові капелани Волині» протоієрей Михайло Бучак.

Окрім капеланів, у молитві взяли участь настоятель місцевої парафії Воскресіння Христового священик Ярослав Черенюк, побратими, рідні та близькі загиблих.

Архієрей благословив студентів СНУ ім. Лесі Українки

Митрополит Михаїл *8 вересня* відправив молебень у Східноєвропейському національному університеті ім. Лесі Українки з нагоди початку навчального року та окропив юнаків і дівчат, які стали студентами, освяченою водою.

До молитви, зокрема, долучилися: декан протоієрей Микола Нецькар й інше духовенство кафедрального собору Святої Трійці, капелан вишу протоієрей Віктор Михалевич, ректорат, викладачі.

У слові владика відзначив, що першокурсники – справжні патріоти української освіти, адже не виїхали вчитися за кордон. Тож керуючий єпархією побажав: «Хай ваш твердий дух, який обрав навчання у цьому закладі, надихає вас», щоб не просто отримати диплом, а глибокі знання, що допоможуть стати особистостями, які будуть розбудовувати єдину державу та укріпляти Помісну Церкву.

Митрополит освятив нове відділення обласної лікарні

У Волинській обласній клінічній лікарні митрополит Михаїл *9 вересня* відправив чин освячення новоствореного пульмонологічного відділення.

У молитві взяли участь: благочинний протоієрей Микола Нецькар та інші священнослужителі кафедрального Троїцького собору, капелан лікарні протоієрей Назар Бабій, голова ОДА Володимир Гунчик, голова облради Ігор Палиця, інші представники влади, головний лікар Іван Сидор із медперсоналом, громадськість.

Духовенство взяло участь у святкуванні 50-річчя ЛНТУ

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл із нагоди ювілею Луцького національного технічного університету та посвяти першокурсників у студенти *9 вересня* відправив молебень і окропив молодь освяченою водою. Урочистість відбулася на Театральному майдані обласного центру.

У вітальному слові владика зауважив, що ця площа пам'ятає різні події: радісні, смутні, коли проваджали наших героїв в останню путь… А сьогодні вона приймає студентів волинського вишу, які зробили перший крок на своїй життєвій дорослій дорозі. Тому керуючий єпархією побажав, щоб «Господь допоміг успішно осягнути ті професії, які обрано», та допоміг знайти себе, щасливо живучи на Батьківщині.

У молитві взяли участь: духовенство кафедрального Свято-Троїцького собору, керівництво і професорсько-викладацький склад ЛНТУ, представники влади та громадськості, студентство.

Візит до ВПБА високопосадовців-освітян

На запрошення митрополита Михаїла директор департаменту вищої освіти Міністерства освіти і науки України Олег Шаров та ректор Луцького національного технічного університету Петро Савчук *10 вересня* відвідали Волинську православну богословську академію. Про це повідомив сайт *Vpba. org.*

Владика і ректор ВПБА протоієрей Володимир Вакін ознайомили гостей з навчальним процесом та матеріально-технічною базою академії, обговорили перспективи співпраці в контексті інтегрування вищих духовних навчальних закладів у сучасну систему освіти України.

Душпастирів єпархії нагороджено відзнаками глави держави

Президент України Петро Порошенко *19 серпня* підписав указ про нагородження ювілейною медаллю «25 років незалежності України».

Зокрема, за значні особисті заслуги в утвердженні її суверенітету та зміцненні міжнародного авторитету, вагомий внесок у державне будівництво, соціально-економічний, культурно-освітній розвиток, активну громадсько-політичну діяльність, сумлінне та бездоганне служіння Українському народові нагороджено горохівського декана, настоятеля парафії Вознесіння Господнього в Горохові протоієрея Андрія Сидора та настоятеля каплиці Віфлеємських немовлят-мучеників у Володимирі-Волинському, голову правління благодійного фонду Матері Божої неустанної помочі протоієрея Миколу Гінайла.

Митрополит: дітям треба допомагати, а не жити замість них

11 вересня, в день Усікновення глави Йоана Хрестителя, митрополит Луцький і Волинський Михаїл на завершення Божественної Літургії у кафедральному соборі Святої Трійці виголосив проповідь про складнощі взаємин батьків і дітей.

Спілкуємося з Господом лише один раз на тиждень – якщо приходимо в неділю до храму. Найчастіше в інші дні повсякденні справи відволікають нас від молитви. Ми часто забуваємо про розмови з Богом та про себе, проживаючи життя наших дітей, онуків, близьких, надто переймаючись їхніми турботами. Перебираючи їхню відповідальність на себе, зводимо їм будинки, в яких вони потім не живуть, влаштовуємо їх на роботи, які їм не подобаються, і так далі.

Насправді ж, зазначив владика, з дітьми слід просто розмовляти, цікавлячись їхніми планами, і допомагати, коли вони просять. Тоді ваші чада ніколи не відвернуться від вас.

Архієрей також наголосив, що потрібно знаходити однакові ідеї й цінності, а в цьому завжди допомагає Господь. Виховувати дітей треба власним прикладом, і тоді все, чим ви зможете допомогти дітям, вони будуть цінувати та примножувати, аби не зганьбити свою родину.

Новий Загорів: панахида по загиблих воїнах УПА

Настоятель парафії Різдва Пресвятої Богородиці в цьому селі Локачинського деканату протоієрей Володимир Новіцький *11 вересня* відправив заупокійне богослужіння з нагоди 73-ї річниці героїчного бою повстанців із гітлерівцями.

У молитві взяли участь голова Локачинської РДА Віктор Дудечко, голова райради Віктор Ковальчук, сільський голова Ростислав Остапчук, ветерани ОУН-УПА, інші представники влади та громадськості.

У вересні 1943 р. біля с. Новий Загорів загинуло 29 бійців чоти особливого призначення Андрія Марценюка (псевдо Береза), яка обороняла рідну землю в нерівному бою з нацистами. За дві з половиною доби 44 повстанці вбили 500 та поранили близько 700 окупантів.

Вікарій одвідав Львівщину під час візиту Патріарха

Єпископ Володимир-Волинський Матфей на запрошення митрополита Львівського і Сокальського Димитрія та з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла *13 вересня* побував у Львівській єпархії з нагоди візиту до неї Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета.

Закінчення на с. 6

ПІЗНАЄМО БІБЛІЮ

ЗАВІТ БОГА З НОЄМ

Закінчення. Початок на с. 2

Богові… Ось чому й апостол Павло сказав у своєму посланні: "Бо ми Христові пахощі Богові в тих, що спасаються, і в тих, що гинуть. Для одних запах смертоносний на смерть, а для інших – запах животворчий на життя"» (2 Кор. 2:15–16). Слова «приємні пахощі» точніше повинні бути перекладені так: «запах задоволення, заспокоєння». Причому в самому аналізі понять знаходять подібність із ім'ям Ноя, що означає «заспокоєння» (5:29), і звідси бачать ніби виконання того самого пророцтва, яке було вкладено в дане йому ім'я. Ця жертва Ноя, подібно до того, як і перша жертва Авеля, без сумніву, була приємна Богові не через матерію самого приношення, але через виражене у ньому почуття віри, благочестя і смиренної покірності Творцеві. Подібним же чином молитві й милостині вірних приписують солодкий смак (благоухання) (Флп. 4:18; Одкр. 5:8; 8:3–4; Пс. 140:2).

«І сказав Господь [Бог] у серці Своєму: не буду більше проклинати землю за людину, тому що помисли серця людського – зло від юності його…».

У цих словах дається урочисте свідчення Самого Бога про неповторність подібного покарання; але сама його мотивація здається на перший погляд дещо незрозумілою: мабуть, це повторення того мотиву, який послужив головною причиною потопу (6:5, 12–13); і тут той же факт береться як мотив для протилежного ставлення до світу.

Але більш уважне звірення цих двох паралелей, зроблене на ґрунті контексту мови, відкриває велику різницю між ними.

У першому випадку говориться набагато загальніше і сильніше – а саме, що «що всі їх думки і помисли серця їх були злом повсякденно» (6:5), чим характеризується не стільки спадкова, скільки, головним чином, постійна особиста гріховна налаштованість, що переходить, як це видно з контексту, в гордовите зневажання моральних основ і нерозкаяну впертість (6:11).

У другому ж говориться майже лише про спадкову гріховну зіпсутість, за яку людина порівняно менш відповідальна, ніж за свідому, особисту гріховність. Принесенням жертви, про яку тільки що говорилося, людина якнайкраще довела, що її особиста налаштованість значно покращилася, що хоча вона, через гріховну неміч своєї природи, і продовжувала грішити, але кожний раз – у свідомості свого падіння й часто з глибоким сумом про це, із проханням до Бога про помилування, виразом чого і служили різні жертви. Така зміна в настрої людського серця створювала цілком достатні підстави і для зміни до неї ставлення Бога. Звідси стає цілком природним і зрозумілим вказівка на спадкову гріховну зіпсутість людини як на мотив для вибачливого ставлення до її гріховності, з якою людина висловлює (шляхом жертв) бажання боротися в міру своїх слабких сил.

«Надалі в усі дні землі сівба і жнива, холод і спека, літо і зима, день і ніч не припиняться».

«Надалі в усі дні землі…». Тобто допоки земля існує, аж доки «дні землі» повинні будуть поступитися місцем «дням неба» (Пс. 88:30).

«…Холод і спека, літо і зима, день і ніч не припиняться». Дві пори року подано тут за назвою: літо і зима, а одна – словом «жнива» як час збору злаків і плодів.

Ідеться про неповторюваність подібного потопу, страшного стихійного лиха, що порушує основні Закони природи (пор. Єр. 33: 20–25; Єзек. 34:25–29; 37:26). «Найдобріший Господь, звичайно, звертає увагу не стільки на наші жертви, скільки на внутрішній стан, з яким ми їх робимо, і, судячи з нього, або приймає, або відкидає наші жертви» (Іоан Златоуст).

Закінчуючи історію потопу, можна стисло вказати і на ті прообразні значення, які отці Церкви знаходили в ньому. Основа такого погляду складена ще Ісусом Христом і Його апостолами. Так, Господь в історії потопу бачить пророкування Свого Другого пришестя: як тоді люди були вкрай розбещені й безтурботні стосовно свого спасіння, так само буде і перед Другим пришестям; і як тоді відбувся грізний вирок Божественного суду над усім грішним світом, так повториться і в момент Страшного суду (Мф. 24:37–39; Лк. 17:25–27).

Апостол Павло порівнює купіль Хрещення із Ноєвим ковчегом (1 Пет. 3:20–21). Його думку розвиває апостол Павло, кажучи, що «ми поховані з Ним хрещенням у смерть» (Рим. 6:4) і одночасно тією ж самою дією вводимося в його Церкву і починаємо ходити в оновленому житті.

Священик Андрій ХРОМЯК,
викладач Волинської православної богословської академії,
кандидат богословських наук

Не розумієте деяких місць у Святому Письмі? Бажаєте ґрунтовних пояснень окремих цитат із Біблії? Звертайтесь до редакції: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1; (0332) 72-21-82; hazeta.vyev@gmail.com

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ

Святі Антоній і Феодосій Печерські.
Перша половина XVIII ст. Походить із церкви Різдва Богородиці с. Хворостів Любомльського деканату. Матеріали: дерево, левкас, темпера, гравіювання, сріблення. Експонується у Музеї волинської ікони.

Шанування преподобних Антонія і Феодосія в нас розпочалося дуже рано: ще у земному житті преподобних вважали за святих Божих і до Києва з різних куточків Русі приходили до Печерської обителі люди, щоб отримати в них благословення. У Києво-Печерському патерику, створеному на початку XIII ст. ченцями Нестором, Полікарпом та Симеоном, Антоній і Феодосій прославлялись поряд з іншими святими подвижниками, літописцями, живописцями.

Великими і преславними світильниками стали ці преподобні отці, які в мовчанні, великому смиренні та послуху зростали самі для Царства Небесного і сформували воїнство міцних мужів, на яких спочивала у той час велич православної Київської Русі. Заснована преподобним Антонієм і влаштована преподобним Феодосієм Києво-Печерська обитель зробилася прикладом для інших монастирів і мала велике значення для розвитку Української Церкви. З її стін виходили знамениті архіпастирі, ревні проповідники віри і чудові письменники. Під керівництвом преподобних Антонія і Феодосія Печерських сформувалась ціла школа чернечого життя, і всі інші монастирі, що засновувались у різних землях, жили за зразком і подобою Києво-Печерської лаври.

Іконографія святих Антонія і Феодосія Печерських склалась в українському іконописі й була поширена у гравюрах стародруків XVII ст., коли в Києво-Печерському монастирі почала активно діяти *малярня* – живописна школа, де навчалася талановита молодь. У XVIII ст. це вже була велика майстерня. Саме у цей час поширилися зображення Антонія і Феодосія на тлі лаврського Успенського храму, відреставрованого у першій половині XVIII ст.

Образ «Святі Антоній і Феодосій Печерські» з колекції нашого музею є зразком провінційної малярської творчості. Ікона привертає увагу монументальними постатями двох ченців, зображених у повний зріст, упівоберта один до одного. Статечні й урочисті, одягнені у чорно-коричневі чернечі одежі та єпитрахілі: червону з жовтими хрестами в Антонія і червоно-чорну з жовтими хрестами – у Феодосія, у чорні кокулі з довгими покривалами і білими чотириконечними хрестами. Святі тримають розгорнуті білі сувої з текстами звертання до Господа і проханням благословіння Богородиці. У сріблених німбах, сивочолі й сивобороді, з великими і глибокими темними очима на живих рум'яних ликах – мужі великої духовної сили, подвижники, носії благодаті та святості.

Постаті ченців автор трактує підкреслено площинно та спрощено, проте їхні строгі обриси вишукано вирізняються на срібленому орнаментованому тлі. Між святими маляр зобразив фронтальну частину Успенського собору монастиря в архітектурних формах XVIII ст. – трибанного храму з аркоподібними дверима та вікнами і дахом під червоною черепицею, собору, закладеного Антонієм і Феодосієм.

Угорі зображено Богородицю Втілення з Христом Вседержителем у славі. Руки Її розпростерті у благословінні: за легендою, одного разу, коли Антоній підносив молитви до Господа з проханням вказати місце під зведення храму, сталося диво – його, разом із Феодосієм, було перенесено в Константинополь і явлено Богородиці, Яка благословила велике будівництво.

Волинська ікона, ймовірно, є однією з копій аналогічного образа кін. XVII – поч. XVIII ст., котрий знаходиться у збірці Києво-Печерського заповідника. Подібний сюжет використовувався не лише в іконописі, а й у гравюрі, в оформленні окладів книг та церковному шитті.

Ангеліна ВИГОДНІК,
провідний науковий співробітник
Музею волинської ікони

КАПЕЛАНСТВО

Військові священики єпархії відвідали зону АТО

З благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла *11–15 вересня* проходила чергова капеланськo-волонтерська поїздка на Схід України. Нею завершено акцію «Подаруй дитині можливість учитися», в рамках якої проводився збір канцелярського приладдя та подарунків для дітей-сиріт Донбасу.

Цього разу в дорогу вирушили: луцький районний декан протоієрей Володимир Присяжнюк, протоієрей Андрій Мовчанюк (с. Гаразджа), протоієрей Іван Гуреєв (с. Підгайці), священик Олександр Вронський (Луцьк) та незмінний водій Ярослав Керда.

Душпастирі відвідали дитячі будинки Авдіївки та Краматорська, де передали гуманітарну допомогу: речі, необхідні для навчання, одяг, іграшки, гостинці. У Мар'їнці, в Будинку творчості, капелани не тільки залишили подарунки: директорові цього закладу Аліні Коссе вручено церковну медаль «За жертовність і любов до України». Також у цьому місті відвідали каплицю, облаштовану протоієреєм Ігорем Бігуном із Володимира-Волинського в черговій капеланській ротації.

В інтернаті Слов'янська волиняни окрім гуманітарної допомоги вручили дітям молитовники, надруковані шрифтом Брайля.

Із рук митрополита Михаїла військові капелани передали єпископові Луганському і Старобільському Афанасію 20 ранців із повним канцелярським начинням для дитячого будинку Старобільська.

Акцію «Подаруй дитині можливість учитися» проводила ГО «Військові капелани Волині» з благословіння правлячого архієрея. У ній взяли участь парафіяни Луцьких районного і міського деканатів, місцеві школи, зокрема, гімназія № 14, ЗОШ № 20 та 24 в обласному центрі, школи в селах Гаразджа, Княгининок, Піддубці тощо.

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлина з архіву протоієрея Андрія Мовчанюка

РАДИМО ПРИДБАТИ

Вийшли друком твори православних письменників

Доробок літредактора інформаційно-видавничого центру єпархії Віктора Гребенюка та парафіянки Наталії Добжанської опубліковано в художньому альманасі, названому рідкісним нині словом – «Осоння», тобто «місце, осяяне сонцем».

Книжку видав Волинський осередок міжконфесійної Спілки християнських письменників України (СХПУ). З-поміж інших літераторів тут представлено новели та сценарій телефільму В. Гребенюка, у розділі «Критика» вміщено статтю про творчість цього автора кандидата філологічних наук Василя Мартинюка. Н. Добжанська запропонувала свою прозу.

Спілка християнських письменників існує шостий рік, і ще не в кожній області є її осередки, волинський – один із перших і найактивніших. «Осоння» – дебютне колективне видання СХПУ.

Альманах можна замовити за телефонами (050) 834–56–93, (097) 940–53–13, електронною поштою mitsolga@gmail.com, придбати в єпархіальній книгарні «Ключі».

Святині Волині

У Підсинівці на Старовижівщині освячено новий храм

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл *4 вересня* освятив церкву Різдва Йоана Хрестителя в с. Підсинівка Старовижівського деканату й очолив у ній Божественну Літургію.

Парафію Київського Патріархату тут зареєстровано у червні цього року, повідомив інформаційній службі єпархії священик Михайло Левочко, який опікується цією громадою. Раніше віряни змушені були ходили на Відправи в монастир Московського Патріархату, що в сусідньому с. Мильці. Божий дім селяни почали розбудовувати з ініціативи Івана Омелянюка, який є вихідцем із Підсинівки.

У проповіді владика зазначив, що лише віруюча людина, яка прагне бути вільна від гріха, може побудувати храм. Тому архієрей підкреслив: «Я радію за вас – за вільних українців, які усвідомили, що вони можуть бути щасливими на своїй землі». Керуючий єпархією побажав усім подальших рішучих правильних кроків на обраній дорозі.

Також правлячий архієрей вручив церковні відзнаки благодійнику Іванові Омелянюку та Ярославу Бащуку, який займався будівельними роботами.

Із владикою служили: старовижівський декан протоієрей Іван Зеленко, духовенство Ковельських міського та районного, Ратнівського благочинь.

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлини 1, 2 інформаційної служби єпархії

У Рудці-Козинській освятили місце під будівництво церкви

Чин заснування храму Святого Духа і поставлення хреста в цьому селі Рожищанського деканату з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла здійснив єпископ Володимир-Волинський Матфей *11 вересня*.

Із владикою служили декан протоієрей Василь Шняк, намісник монастиря Успіння Пресвятої Богородиці в с. Сокіл ігумен Яків, настоятель парафії протоієрей Микола Коновалов, інше місцеве духовенство.

У проповіді вікарій наголосив, що будь-яка справа народжується з ідеї, а храм розпочинає свій відлік часу не з визначення місця побудови, не з першої цеглини, а з великого бажання молитися. Церква спочатку народжується у серцях парафіян, котрі розуміють: храм – то не кам'яна споруда, а зібрання людей, об'єднаних вірою та любов'ю, які прагнуть молитись.

Архієрей порівняв школу і церкву, що дає духовні знання: якщо до школи часто йдуть примусово та ще й ганять за погані оцінки, то до храму кожен має йти добровільно. «Ніхто, крім совісті та душі, не примусить людину йти до храму», – зазначив преосвященний. І в церкві ніхто не сварить за «погані оцінки», а тільки душа болить, коли людське єство не змінюється.

На Службі, зокрема, молилися сільський голова Микола Яцюк, шеф-редактор всеукраїнського тижневика «Вісник і Ко» Євген Хотимчук – один із небагатьох жертводавців на спорудження цієї святині.

Лариса КУЛІШ
Світлина 3 із архіву автора

Нову церкву освячено у Волиці на Іваничівщині

Митрополит Михаїл *18 вересня* освятив новий храм Первоверховних апостолів Петра і Павла у Волиці Іваничівського деканату, невеличкому селі, де ніколи не було Божого дому.

У проповіді високопреосвященний зазначив: «Із пустого місця – земельної ділянки – постав храм, постав стараннями жителів і вихідців із цього села. Бо хоч би де по світах була людина, хоч би яке становище займала, але якщо це син своєї землі, то його тягне на свою малу батьківщину й на велику Батьківщину. Бо тут тато з мамою, тут предки, тут твоя пуповина». Українці відчувають себе синами, дочками Православної Церкви, тож тут, у храмі, – ваша духовна пуповина, і ви будете приходити сюди, як до рідної оселі, сказав архієрей.

Під час освячення і за Божественною Літургією з митрополитом служили: декан протоієрей Ярослав Мельничук, настоятель парафії протоієрей Василь Матвійчук (якому владика цього дня вручив чергову священичу нагороду), інше духовенство.

З благословіння Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета керуючий єпархією нагородив орденом Апостола Андрія Первозваного головного благодійника зведення цього храму Олега Мандзюка, іншими церковними відзнаками – багатьох інших.

З усіма разом молилися депутат Верховної Ради Ігор Гузь, голова райради Андрій Бадзюнь, голова сільради Людмила Лук'янчук.

Віктор ГРЕБЕНЮК
Світлина 4 інформаційної служби єпархії

У Луцьку вшанували Холмський образ Богоматері

21 вересня з нагоди свята цієї ікони в день Різдва Пресвятої Богородиці в обласному центрі відбулося паломництво до оригіналу чудотворного образа, який датується XI ст. та зберігається у Музеї волинської ікони. На заклик митрополита Луцького і Волинського Михаїла молилися за дощі й відновлення джерел нашого краю.

До святині вирушили хресні ходи. Перший – від храму Холмської Богоматері, де перед цим відбулася Божественна Літургія з нагоди престольного празника під проводом владики. Друга хода відбулася від кафедрального собору Святої Трійці. Процесії зустрілись і спільно рушили до музею.

Поки прочани підходили, вшановували чудотворну ікону, складаючи пожертви на реставрацію волинських образів, духовенство правило акафіст, безперервно повторюючи його.

Із владикою, зокрема, молилися канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, декан кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Микола Нецькар, луцький міський декан протоієрей Михайло Онищук, інше духовенство, переважно Луцького міського та Володимирських деканатів, викладачі та студенти Волинської православної богословської академії.

На завершення служби до її учасників звернулися митрополит Михаїл та завідувач музею Тетяна Єлісєєва, яка подякувала за щорічні пожертви – вагому підтримку для реставраторів, аби давні ікони «і зараз служили Господу».

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлина 5 інформаційної служби єпархії

1

2

3

4

5

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2–3

Разом з іншими архієреями владика Матфей взяв участь у Божественній Літургії, яку очолив Святійший, на цілющому джерелі присілка Заглина (с. Монастирок) – місці чудесного явлення Божої Матері.

Докладніше про подію розповідає офіційний сайт Київського Патріархату *Cerkva.info*.

У кафедральному соборі пом'янули Георгія Гонгадзе

На прохання Волинської незалежної медіа-профспілки у луцькому кафедральному соборі Святої Трійці *16 вересня* відправили заупокійну літію по Георгію Гонгадзе та інших убитих журналістах.

Цього дня виповнилися 16 років зникнення засновника та першого головного редактора інтернет-газети «Українська правда».

Богослужіння очолив декан собору протоієрей Микола Нецькар.

Церковною відзнакою нагороджено Івана Корсака

15 вересня митрополит Луцький і Волинський Михаїл вручив орден Рівноапостольного князя Володимира Великого третього ступеня відомому письменникові та журналісту Іванові Корсаку з нагоди його 70-річчя.

Владика разом із духовенством кафедрального Троїцького собору привітав ювіляра під час творчої зустрічі в кінокомплексі «Адреналін» обласного центру.

З-поміж багатьох книг Івана Феодосійовича варто згадати «Таємницю святого Арсенія».

Духовенство привітало волинський коледж із ювілеєм

Єпископ Володимир-Волинський Матфей та капелан Волинського коледжу Національного університету харчових технологій протоієрей Василь Клочак із благословіння митрополита Михаїла *16 вересня* взяли участь в урочистих заходах з нагоди 50-річчя цього навчального закладу.

У Палаці культури Луцька, де проходила офіційна частина, владика Матфей, привітавши учасників свята, вручив директорові коледжу Ігореві Корчуку благословенну митрополичу грамоту.

Володимирський оркестр «Арсен» побував у Польщі

З благословіння правлячого архієрея та за підтримки благодійного фонду Матері Божої неустанної помочі (голова – протоієрей Микола Гінайло) духовий оркестр «Арсен» *17–18 вересня* взяв участь у фестивалі народної творчості «Ленчиця у барвах осені».

Музиканти виконували українські та польські твори, а також відвідали будинок для осіб похилого віку.

Священики провели військовослужбовців у зону АТО

З благословіння владики Михаїла душпастирі *18 вересня* відправили молебні, виголосили настановчі слова, благословили бійців на захист України від сепаратистів і російських загарбників.

Віце-канцлер та старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний побував у частині а-1141 Національної гвардії України, побажав військовикам виконати свій конституційний обов'язок та живими і здоровими повернутися з АТО.

Того ж дня члени ГО «Військові капелани Волині» на чолі з її головою протоієреєм Михайлом Бучаком, зокрема луцький районний декан протоієрей Володимир Присяжнюк, взяли участь у відправці на Схід України роти патрульної служби поліції особливого призначення «Світязь». Разом із цим підрозділом у зону АТО відбув капелан протоієрей Андрій Мовчанюк.

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті pravoslaviavolyni.org.ua

АМВОН

ТРУДІМОСЯ!

Проповідь митрополита Луцького і Волинського Михаїла, виголошена 5 жовтня 2014 р. у храмі Преподобного Сергія Послушного с. Зміїнець Луцького районного деканату

Слава Ісусу Христу!

Вітаю усіх вас, улюблені браття і сестри, з особливо важливою подією для всіх тих, які живуть тут, поряд із цим храмом. Тому, що сьогоднішня подія, яка нас зібрала, визначає наше не лише земне буття, а визначає наше майбутнє. Кожна людина, приходячи в цей світ, мить перебуває тут. Життя – це мить між минулим і майбутнім. Але ця мить наповнена справами, ця мить наповнена земним життям, яке виражає стан нашої душі.

Адам, будучи вигнаним із Раю, залишив на своєму серці пам'ять – пам'ять перебування в Раю. Його постійне бажання перебувати з Богом ніколи і нічим не викорінюється. Я говорю про Адама, розуміючи нас із вами. На скрижалях серця кожної людини написано моральний закон: заповіді Христові написано тут в нас. Ми сьогодні називаєм це поняттям *совість*. А совість – це спільне бачення. [У старослов'янській мові одне зі значень слова «совість» – вістка, свідчення.] Якщо спільно, то з ким? Якщо ти один – спільно з Богом. Тобто Бог мені говорить, Бог мене підтримує або звинувачує, коли я щось роблю добре або щось роблю погане. Інколи знаходишся в якомусь місці, не розмірковуєш, що це за місце, але кажеш: «Мені тут добре!» Знаходишся в якомусь товаристві людей, яких не знаєш, і кажеш: «Мені тут добре» або «Мені тут недобре, я хочу звідси піти». Ось це відчуття твоєї душі і є фактором присутності благодаті й написаних скрижалей на твоїй совісті. Згадайте поведінку апостола Петра в момент преображення Ісуса Христа. Він бачив чудесне явлення, преображення Самого Спасителя. А що говорив? «Як добре нам тут бути, поставмо тут три намети: один Мойсею, один Іллі, один Ісусу Христу». Він не говорив ніяких високопарних слів, він сказав: «Як добре нам тут бути!»

Найважливіше – це усвідомлення того, для чого ми приходимо в цей світ, найважливіше – що ми повинні зробити на цьому світі і що залишити по своєму відходу звідси. Життя людини – це мить. Але людина приходить у цей світ, щоби прославляти Творця і бути щасливим у цьому прославленні. Цього вчить нас Катехизис, опираючись на Священне Писання. Метою творіння Богом людини є «блаженство тварі і слава Творця». Ось сенс нашого життя. Дуже просто: «блаженство тварі і слава Творця». Прославляючи Творця – ти блаженствуєш, ти щасливий. А прославлення Творця – не тільки в молитвах, не тільки в храмі. Починаючи із цього, звичайно, а виражаючи весь свій внутрішній світ, весь свій геній, примножуючи ті таланти, які тобі дає Бог.

Працівниками цього світу призначив нас Бог на землі. Працівниками. І тому дуже багато прикладів євангельських, які опосередковано, але говорять: виноградар зібрав виноградарів і вони повели себе так-то; пастир зібрав овець і повів себе так-то… Все це оповідається як приклад чого? Людина є господар на цій землі. Ось так вона повинна повести себе – так правильно, а так неправильно. Або праведно, або гріховно. І закінчення земного життя – Рай або пекло. Є чітке розділення. Такий своєрідний дуалізм у цьому житті. (І ми з вами вранці встаєм у цьому дуалізмі. Бо доброго дня бажаємо ближньому, а вже зранку посварилися…). Ми постійно на терезах, в яку сторону схилиться наша душа і наші вчинки.

І ось сьогодні ми радіємо тому, що Господь поклав нам на серце і ми з вами збудували храм. Ми перемогли в собі гріховність, негатив і наблизились до Бога, зробили Йому храм. Як колись праведники казали: поставлю жертовник Богу. Причому брали участь усі. Звичайно, що при кожній справі є людина, яка несе основний тягар, це так завжди. Є ведучий, а за ним ідуть, у будь-якій справі. Але сказати, що це зробила одна людина, буде неточно. Це ви всі зробили. Тому це ваш жертовник, який ви поставили Богу. Поставили на пам'ять, на честь, поставили для слави Божої. І вже про це місце, за визначенням апостола Якова, ми можемо сміливо сказати: «місце святе»! Посвячене Богу. І який би лад не існував, навіть атеїстичний, до святого місця ставилися з обережністю. «Я не вірю в Бога, я не визнаю Бога, але до цього місця обережно поставлюсь, обійду його», – так говорили.

Тому це місце, визначене для нас, для віруючих людей, святе. Колись праведний Яків у розмові з Богом почув слова: «Місце, на якому ти молишся, – святе. Роззуйся!» Тобто прояви шану перед тим місцем, на якому ти стоїш, бо воно присвячене Богу. Наше буття на землі – це стосунки людини з людиною і людини з Богом. Це весь закон. І заповіді Мойсея – це стосунки «людина – Бог, людина – людина». От наші сьогодні стосунки з Богом – це поставлений Йому жертовник, це наша присутність у цьому храмі, це наша молитва, яку ми звершуємо. «Все, що в молитві попросите, віруйте – і дасться вам».

А взагалі, що таке духовність? От ми інколи висловлюємось: «духовна людина, духовність»… Духовність – це твоє почуття на основі любові. Бо найвище є любов. І людина духовна – це

людина, в душі якої панує любов, любов до цього світу. Зауважте, як сказано в апостола Павла про стосунки чоловіка і жінки? «… Жінка нехай боїться свого чоловіка». І ми це як занадто матеріально сприймаємо – нехай боїться із фізичних стосунків. А значення це не таке. «Нехай боїться» означає: вона його настільки любить, що [боїться,] не дозволить собі сказати щодо нього щось погане чи зробити щось погане. Тобто найвище – любов. Найбільше, що в нас є, це любов, любов'ю ми перемагаєм. Любов'ю ми завжди перемагаєм. Любов породжує багато відчуттів. Звичайно, що вона базується і на вірі, й на інших чеснотах.

Згадаймо недавні події. Вийшли ми на майдани, чому? Можна говорити багато причин, але ми любили свою землю і хотіли тут бути щасливими – і все. З любові ми вийшли, не з ненависті… Нічого іншого нас не спонукало. Хлопці, які на Майдані загинули, – з любові до Батьківщини, з любові до свого краю, до ближніх. Там же не треба було цих жертв: «Ходімо вмрем» – ніхто так не говорив. Потім так діяв. Але чим перемогли? З любові. Сьогодні західняки їдуть на Схід. Чого ви туди їдете? Тому, що любимо свою землю, і вона не тільки тут, де мій горо́д, а це моя Батьківщина. І там також гинуть кращі. Гинуть кращі! Інші пробують – таке є сучасне слово – «відмазатися», сховатися, знайти причини не поїхати. А кращі ж їдуть, кращих ховають. Ті, які повоювали, полікувались, – і знову їдуть туди. Що спонукає їх? Любов спонукає.

Можливо, вони не сидять за столом і так філософськи не мислять: «Я люблю… заради любові», – ніхто цього не говорить. Ними рухає внутрішнє відчуття любові, яке не виражається в словах. А любов – це те, що виражається в дії! Зауважте Божу любов: «Бог так полюбив світ, що Сина Свого Єдинородного віддав, щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне». Уявіть собі: Єдиного Сина віддав заради всього світу! Уявіть собі: якби у вас була одна дитина, на що ви готові пожертвувати єдиною дитиною? Та, певно, сказав би: «Не віддам!». Але любов настільки сильна, що ти віддаєш, віддаєш найцінніше, присвячуєш його Богові, присвячуєш його вічності.

І, власне, ця любов творить чудеса. Без любові не може нічого жити, все помре. Тільки перестанем любити – все помре. Вмирає сім'я, якщо не любить чоловік жінку чи жінка чоловіка. Вмирає родина, якщо не люблять один одного, не пам'ятають один про одного, живе кожен для себе. «Мені так харашо і нашо мені все остальне». Помре! Ні в одних, ні в других не буде майбутнього. Помре місто, якщо ми його не будем любити. І держава помре, якщо ми її не будем любити, не готові принести найцінніше в нашому житті. В нас величний Гімн, у ньому сказано: «Душу й тіло ми положим за нашу свободу». Оце наше вираження великої християнської любові, навіть у такому суто світському тлумаченні.

Що нас приводить до храму? Що нас закликає до храму? Почуття любові. Свідомо, не свідомо – ти любиш Бога, тебе тягне до Нього, ти хочеш причащатися, ти хочеш бути в храмі, тобі приємно стояти. І ці великі слова: «Як добре мені тут бути», в храмі! Ніби інший світ, ніби ти опинився зовсім на іншій планеті. А розділяє тебе із суєтним світом – поріг. Двері закрилися – і вже інший світ. Є ікони на стінах, нема ікон, більше, менше – інший світ. А в чому сутність цього іншого світу? В присутності благодаті Святого Духа. Божа благодать, оце благословення, оце прийняття благодаті, за яким ми біжимо. Закон «Шість днів працюй, а сьомий день Господу Богові Твоєму» сказаний, і якщо ти будеш без цієї благодаті – загинеш, спочатку загинеш духовно, а потім фізично. Бо пустим місце не буває, воно наповнюється: або благодаттю, або чимось іншим. Або добрим, або поганим. Немає абсолютного нуля, немає абсолютного вакууму, [це абстракція,] що нічого немає: там все одно щось є. Тому і наповнюється наша душа або одним, або іншим. І тому ми і йдем до храму, щоби наповнити. І це правило не сказано, аби просто навантажити нас якимись діями чи кроками. Це нам необхідне. Це те чуттєве, але не загострено чуттєве, як голод фізичний.

Хоча люди, які регулярно ходять до храму і пропустять хоча б один недільний день, кажуть – тиждень якийсь не такий пішов: до храму не ходив. А чому? Не вистачає Божественної оцієї благодаті. Ти її використав, а не вистачає, хочеш поповнити, хочеш приєднатися. І тобі стає як? Добре. «Як добре мені тут бути», як гарно. Ми ж все біжимо, щоб все зробити собі добре. Зводимо будинок, щоб жити там добре; купуємо машину, щоб було добре, легко рухатися; купуєм одежу: як мені добре в цій одежі, вона мені зручна, мені добре в ній. (Хоча є різна одежа. Купиш річ – раз одягнув, більше не хочеш, не йде, і дорога, а висить там і все. А є якась річ – ходиш і через день її міняєш: привів у порядок, виправ і знову вдягаєш. Добра, зручна ця річ. Носиш, аж каблуки постесуєш у тих черевиках: мені добре в них).

Добре – це відчуття тої доброї енергії, якою ти наповнений і якою ти ділишся. Сьогодні можемо сказати: «Як добре нам у цьому храмі!». Як ми дякуємо всім тим, хто долучився, щоб це добро було в оцьому районі, щоби ця Божественна благодать спочила на всіх жителях цього селища. Як хочеться, щоб Господь чув молитву кожен раз, коли ти переступаєш поріг. Але вірте, що так воно і є. «Де двоє чи троє зібрані в ім'я Моє, там і Я серед них», – це слова, сказані Богом. А в них сумніву не може бути. І тому ми просимо сьогодні кожен за своє. Але ми просимо для України миру; ми просим для тих, хто відійшов з цього світу, Царства Небесного; ми просим здоров'я для тих, хто живе сьогодні, і довголіття, і достатку. І хай милосердний Господь, Якому ми віримо, сьогодні, за Його словами, благословить нас у всіх наших добрих справах, у наших добрих починаннях.

Тому я радію за вас, радію за ревних православних, які будують храми. Краще бути свідком відкриття храму, свідком того, коли твориться добро і твориться благо, ніж стояти тоді, коли руйнується. От зауважте: будується щось чи хтось будує, якось приємно за цю людину, а тільки починається щось руйнуватись – скорбить твоє серце, бо щось не так. Тому творити – завжди благо і Бог за це вознагороджує кожну людину. Ми ж опираємось на Священне Писання, Книгу Буття, де сказано: «В перший день Бог створив…» і розказано, що створив, але слова які: «І побачив Бог, що це добре»! Сам Бог радіє тому, що Він робить. А ми ж є образ і подобіє Боже. Теж, коли творимо, радієм. Тому я бажаю, щоб ви і надалі творили, раділи від того, що робите, і говорили: «Як нам добре тут бути».

Я закликаю на всіх вас Боже благословення, дякую вам за ревність до нашої землі, до віри, до храму Божого. І хай милосердний Господь чує кожне ваше прохання і воздає вам сторицею, заохочуючи вас у всіх ваших добрих трудах і добрих починаннях.

Слава Ісусу Христу!

ЄПАРХІАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

5 листопада

День освяти храму: 10 років тому, 2006-го, – церква Архістратига Михаїла в с. Мельники-Річицькі Ратнівського деканату.

8 листопада

День освяти храму: 95 років тому, 1921-го, – церква Великомученика Димитрія Солунського в с. Жорнище Ківерецького деканату.

10 листопада

День заснування храму: 15 років тому, 2001-го, – церква Преподобної Параскеви Сербської в с. Дольськ Турійського деканату.

12 листопада

День народження: 35 років тому, 1981-го, – луцький міський декан, настоятель парафії Холмської ікони Божої Матері у Луцьку.

15 листопада

День народження: 30 років тому, 1986-го, – священик Андрій Василишин, настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Маковичі Турійського деканату.

16 листопала

День народження: 25 років тому, 1991-го, – священик Михайло Хімчак, клірик парафії Великомученика Юрія Переможця у Луцьку.

21 листопада

День заснування храму: 25 років тому, 1991-го, – церква Архістратига Михаїла в с. Когильно Володимирського деканату;

25 років тому, 1991-го, – церква Архістратига Михаїла в с. Кремиш Локачинського деканату.

День освяти храму: 25 років тому, 1991-го, – церква Архістратига Михаїла в с. Конюхи Локачинського деканату;

10 років тому, 2006-го, – церква Архістратига Михаїла в Любомлі.

26 листопада

День освяти храму: 10 років тому, 2006-го, – церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. В'язівно Любешівського деканату.

27 листопада

День освяти храму: 15 років тому, 2001-го, – церква Преподобної Параскеви Сербської в с. Дольськ Турійського деканату.

День висвяти: 5 років тому, 2011-го, – священик Федір Устимчук, настоятель парафій Успіння Пресвятої Богородиці в с. В'язівно та Апостолів Петра й Павла в с. Проходи Любешівського деканату.

Щиросердечно вітаємо вас із ювілеями, боголюб'язні отці, брати і сестри! Хай Бог благословляє усіх вас на многії і благії літа!

ПАЛОМНИЦТВА

6 листопада – до почаївських святинь: лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монаше кладовище – джерело Праведної Анни – жіночий монастир Богоявлення Господнього у Кременці – храм Пророка Іллі в Дубенському замку. Виїзд о 6.30. Повернення – о 20.00. Пожертва 150 грн.

12–13 листопада – до святинь Польщі: Ченстохова, Краків (для тих, хто має візу). Зголошуватися не пізніше ніж за тиждень.

19 листопада – до Тростянецької чудотворної ікони Божої Матері (с. Тростянець Ківерецького деканату). Виїзд о 13.00. Повернення – о 17.00. Пожертва 60 грн.

22 листопада – до святинь Києва з нагоди свята ікони Пресвятої Богородиці «Скорослушниця»: Печерська лавра – Феодосіївський, Введенський, Видубицький, Іонівський, Михайлівський Золотоверхий монастирі – Андріївська церква – Володимирський собор (Патріарша Служба) – Волинська ікона Богоматері (Національний художній музей України). Виїзд 21 листопада о 23.30. Повернення 22 листопада о 23.30.

26 листопада – до святинь Володимира-Волинського: собор і монастир Різдва Христового – Юріївська церква – Василівська церква – Успенський собор – Зимнівський монастир. Виїзд о 7.00. Повернення – о 19.00. Пожертва 120 грн.

27 листопада – до святинь Рівенщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мироточива ікона) – монастир у Межирічі (чудотворна ікона) – джерело Св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Пресвятої Богородиці). Виїзд о 6.30. Повернення – о 22.00. Пожертва 150 грн.

Реєстрація – не пізніше ніж за день до початку прощі (якщо не зазначено інше). Виїзд на всі богомілля – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькому центрі єпархії «Україна» (керівник Лариса Савчук) за тел. (0332) 71–83– 77, (050) 812–09–79.

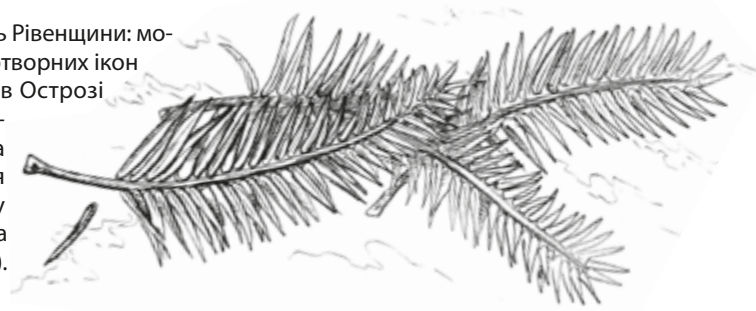

ОФІЦІЙНО

Митрополит закликав до молитви за дощі й відновлення джерел

У зв'язку з тим, що на Волині внаслідок посушливого літа обміліли джерела та криниці, митрополит Луцький і Волинський Михаїл 19 вересня підписав звернення, в якому, зокрема, йдеться:

«Керуючись словом Самого Бога-Слова Господа нашого Ісуса Христа "просіть і дасться вам, стукайте і відчинять вам" (Мф. 7:7), вірні Православної Церкви в часи негод, моровиць, лихоліть, катаклізмів, посух та інших різноманітних кліматичних негараздів завжди вдавались до сугубої (посиленої) молитви.

Сьогодні наш боголюбивий Волинський край потерпає від нестачі дощу, а відтак від обміління джерел і криниць.

Тому, згадуючи приклад старозавітної молитви пророка Божого Іллі за дарування ізраїльському народові дощу після багаторічної посухи (3 Цар, гл. 17–18); пам'ятаючи всі новозавітні події, в яких Господь наш Ісус Христос, як добрий самарянин, не проходив повз страждучих, а зціляв і допомагав їм (Лк.10: 29–37); особливо уповаючи на Пресвяту Владичицю нашу Богородицю, Яка показала в Кані Галілейській Своє за нас заступництво й умолила Сина Свого про милість до простих і немічних людей (Ів. 2:1–12), – і твердо на все це надіючись, звертаюсь до всіх вірних Волинської єпархії вознести свої посилені молитви за дарування нашому краю дощу і відновлення джерел.

Господи Боже, будь милостивим до нас! Пресвята Богородице, помагай нам!

Закликаю на всіх Боже благословення і молюсь разом з вами».

ОГОЛОШЕННЯ

У «Фейсбуці» створено сторінку владики Михаїла

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл *5 вересня* відкрив у соціальній мережі «Фейсбук» свою офіційну сторінку. Вона діє за адресою: *Facebook. com/MytropolytMyhail.*

У першому повідомленні архієрей пояснив, чому він це зробив, та розповів, як виглядатиме його спілкування в Мережі. Високопреосвященний прагне, використовуючи новітні технічні засоби, «донести християнські цінності, істини православної віри, українську ідентичність до якомога ширшої аудиторії».

Крім офіційної інформації про діяльність керуючого єпархією, сюжетів, інтерв'ю тощо, тут розміщатиметься і його «реагування на особливо відповідальні моменти чи події».

19 вересня прес-служба єпархії пояснила, чому високопреосвященний «не відповідає взаємністю» понад одній тисячі користувачів, які виявили бажання «додати в друзі» владику. Кожен профіль у цій соцмережі не може мати більше 5000 друзів. Беручи до уваги, скільки виявилося бажаючих спілкуватися в інтернеті з архієреєм за два тижні роботи його сторінки, неважко передбачити, що ліміту скоро буде досягнуто. Тож його високопреосвященство не хоче когось образити чи виділити з-поміж інших.

Як же тоді слідкувати за дописами митрополита? Прес-служба єпархії звертає увагу на опцію «Стежити». Треба скористатися саме цим інструментом. Тим же користувачам, які вже зробили запит про дружбу, слід спочатку скасувати його, а тоді натиснути кнопку «Стежити».

Інформаційна платформа «Схолá» – новий церковний медіа-проект

Прес-служба єпархії та чоловічий монастир Святителя Миколая Чудотворця, що в с. Жидичин Ківерецького деканату, з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла започаткували інформаційну платформу «Σχολά» («Схолá»).

Цей проект стартував *8 вересня* під керівництвом недавно призначеного прес-секретаря єпархії архімандрита Константина (Марченка). Мета інформаційної платформи, за словами членів команди, – оперативно й просто доносити до священнослужителів, парафіян і всіх зацікавлених погляди, позицію українського Православ'я на події сьогодення, як у церковній сфері, так і в громадянському житті України.

Над проектом працюватимуть переважно ченці Жидичинської обителі, а також миряни – спеціалісти в галузі мас-медіа.

Вже створено сторінки «Схоли» у соцмережах: *Facebook. com/infoplatformShola* та *Twitter. com/infoplatf_Shola.* Через них поширюватимуть повідомлення для преси, інтерв'ю, сюжети, матеріали прес-конференцій, форумів тощо.

Інтерв'ю з керуючим єпархією: поспішайте поставити запитання

Користувачів соціальних мереж закликають надіслати свої запитання митрополитові Луцькому і Волинському Михаїлові на сторінку *Facebook. com/infoplatformShola.*

Передбачається розлоге та відверте інтерв'ю з архієреєм. Про це повідомили *12 вересня* організатори медіа-проекту «Схолá».

На найцікавіші, найбільш вагомі чи оригінальні запитання владика неодмінно відповість.

Завершено розміщення на сайті PDF-файлів церковної газети

Усі 142 номери офіційного часопису «Волинські єпархіальні відомості» відтепер можна читати в PDF-форматі на єпархіальному сайті за адресою *Pravoslaviavolyni. org. ua/vyev.* Тож газету на моніторі комп'ютера можна бачити так, як її надруковано на папері.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

СЛОВО КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ – НА ВОЛИНІ

ЧИТАЙТЕ

Газета «Волинські єпархіальні відомості»: запитуйте у храмах, кіосках, передплачуйте на пошті (виходить раз на місяць). Звертатись: (0332) 72-21-82, hazeta.vyev@gmail.com
Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки).
Розпорядок роботи: будні – 9.30–19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год.
Звертатись: (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97, kljuchi@ukr.net

ДИВІТЬСЯ

Відеоканали в інтернеті: Youtube.com/PravoslaviaVolyni; Youtube.com/social1970
Передачі на обласному державному телебаченні: «Що каже священик» (виходить раз на місяць) і «Людина духовна» (щотижня). Слідкуйте за телепрограмою.
Звертатись: (0332) 72-21-82, telesobor@gmail.com

СЛУХАЙТЕ

Передача «Благо»: неділя, 7.30, FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).
Звертатись: (095) 126-40-77, blaho@ukr.net

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ

Сайт pravoslaviavolyni.org.ua – історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, відео, газета, книги, аудіо, передруки.

Волинські єпархіальні відомості
За єдину Помісну Українську Православну Церкву!
Часопис Волинської єпархії Київського Патріархату

Свідоцтво про державну реєстрацію: ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.
Засновник і видавець – Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату (Волинська духовна консисторія)
Друк – ТОВ «Волинська друкарня» (Луцьк, просп. Волі, 27). Тел. (0332) 24-25-07. Зам. 2935. Наклад 3000 пр.
Передплатний індекс 91241

Редакція
Віталій КЛІМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Олександр БІЛЬЧУК (верстка, «ІНІЦІАЛ»)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове.
Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім.
Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1. Volynkonsystoriia@ukr.net.
Час роботи: понеділок–п'ятниця (крім святкових днів), 10.00–16.00.
Обідня перерва: 13.00–14.00

Керуючий єпархією
Митрополит Луцький і Волинський МИХАЇЛ.
Тел./факс (0332) 72-44-64

Канцелярія
Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Віце-канцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ.
Моб. (050) 956-70-00

Інформаційно-видавничий центр
Тел. (0332) 72-21-82
Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба *(збір та опрацювання даних про діяльність єпархії)* – infosluzhba@ukr.net
Сайт pravoslaviavolyni.org.ua – info@pravoslaviavolyni.org.ua
Прес-служба (співпраця зі ЗМІ) – прес-секретар архімандрит Константин (Марченко) – pres-sluzhba@ukr.net
Газета «Волинські єпархіальні відомості» – hazeta.vyev@gmail.com
Телестудія «Собор» – гол. редактор Андрій ГНАТЮК. Telesobor@gmail.com
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО.
Тел. (095) 126-40-77. Blaho@ukr.net
Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі» – завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО.
Тел. (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97. Kljuchi@ukr.net

Капеланська служба
Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ
Інспектор з питань місійної діяльності – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК.
Тел. (0332) 20-00-25, моб. (095) 538-05-87

Паломницький центр «Україна»
Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, моб. (050) 812-09-79

Склад-магазин ікон, риз, церковного начиння тощо
Директор Богдан ТИШКЕВИЧ. Луцьк, просп. Волі, 2. Моб. (066) 217-25-58
Розпорядок роботи: понеділок–п'ятниця – з 10 до 18 год, в суботу – з 10 до 15 год. Обідня перерва від 13 до 14-ї.

ТОЧКА ЗОРУ

ЧИ БАЖАЄМО УКРАЇНІ ДОЛІ СОДОМА?

Православні мають пильнувати, щоб не прогнівити Господа нашою «терпимістю»

Останнім часом багато говорять про небезпеку насаджування в країні гомосексуалізму та гендерної ідеології. Але якщо досі йшлося про небезпеку лише можливу, то тепер – про цілком реальну. Цього року на вимогу Євросоюзу Верховна Рада України внесла і Президент затвердив гендерні поправки до Кодексу законів про працю; в центрі столиці на чолі з послами західних країн та в Одесі вперше вільно провела свої «марші рівності» ЛГБТ-спільнота. Яка ж позиція Православної Церкви щодо таких подій?

Насамперед розшифруємо це скорочення. *ЛГБТ* означає: *лесбіянки, гомосексуалісти, бісексуали, трансгендерні люди*. Лесбіянки – це жінки, які живуть статевим життям із жінками; гомосексуалісти, або ж геї, педерасти, – це чоловіки, які займаються сексом із чоловіками; бісексуали – це ті чоловіки й жінки, які живуть із представниками як своєї статі, так і протилежної; а трансгендер – це загальне поняття про такого роду відхилення.

Таких людей загалом, як свідчать дослідження, є близько півтора відсотки населення, але коли «одностатева любов» входить у моду, то може й збільшуватись. І ось частина цих осіб вважає, що в них мають бути такі ж права, як і в тих чоловіків, котрі створюють сім'ї з жінками, і в тих жінок, котрі беруть шлюб із чоловіками. Тобто держава повинна, на їхню думку, реєструвати такі їхні, з дозволу сказати, шлюби, як і звичайні. Більше того, оскільки в чоловіка з чоловіком і жінки з жінкою діти не родяться, то вони вимагають для себе права усиновлювати дітей. Де ж брати їм дітей? Із притулків, куди слід забирати зі звичайних сімей. Усе це називається *гендерною ідеологією* (від англійського слова *gender* – рід): мовляв, кожна людина має право сама собі вибирати стать і, відповідно, статеву поведінку та коли захоче – змінювати її.

Гомосексуалізм і лесбіянство – явища дуже давні. Тільки раніше вони називались інакше: мужоложництво (від слів «муж» і «ложе») та женоложництво. У давнину в деяких країнах, разом з іншою статевою розпустою, вони набували чималого поширення, і навіть не вважалися чимось особливо ганебним. Але ті країни невдовзі гинули, як-от Стародавня Греція і Стародавній Рим. Тепер ці явища охопили Захід, передусім Західну Європу й Північну Америку, і докочуються до нас. Ще років десять тому гомосексуалістів у нас називали *педерастами* (від грецького слова «пейдерастія» – любов до хлопчиків), тепер – *геями* (англійське gay – безтурботний, любострасний; також скорочення англійського вислову Good As You – «такий самий, як ти»).

Педерастію ще йменують *содомським гріхом*, а педерастів – *содомітами*, бо в Біблії оповідається, що цей гріх був особливо поширений у місті Содом, і за це Господь знищив його. Це грізна засторога всякому суспільству, яке приймає за «норму» содомський гріх.

У Божому Слові про гомосексуалізм сказано так: «Не лягай з чоловіком, як з жінкою: це мерзенність» (Лев. 18:22), «Якщо хто ляже з чоловіком, як з жінкою, то обоє вони зробили мерзотність…» (Лев. 20:13). Це у Старому Завіті. А в Новому про ці статеві збочення сказано такими словами: «Вони знають праведний суд Божий, що хто чинить так, вартий смерті; однак не тільки самі таке роблять, але й тим, що роблять, сприяють» (Рим. 1:32). «Вартий смерті» – це значить «вартий вічної погибелі», пекла. Отже, і ті, хто займається одностатевим сексом, і ті, хто їм сприяє, дуже сильно ризикують своїм вічним життям.

До речі, то ще ми зараз можемо вільно процитувати ці місця зі Священного Писання. А в країнах, де вже перемогла гендерна ідеологія, за те, що священик у проповіді назвав мужоложництво гріхом і зачитав ці слова з Біблії, він може бути оштрафований і навіть посаджений до в'язниці – за «образу осіб нетрадиційної сексуальної орієнтації», за «нетолерантність». І навіть уже видано «толерантну» Біблію: без слів, що осуджують цей гріх.

Останніми роками в багатьох країнах Європи, Канаді, Сполучених Штатах Америки та інших державах одностатеві «сім'ї» узаконено. У ряді держав Заходу, до речі, узаконено й деякі інші гріхи: проституцію, наркоманію («легкі» наркотики). Дітей розбещують у садках і школах за офіційно затвердженими програмами. Досить сказати, що в Норвегії є урядовець, який називається так: міністр у справах дітей і гендерної різноманітності. Ба більше: окремі протестантські Церкви, насамперед Лютеранство, вінчають одностатеві пари. Але Православна й Католицька Церкви всюди по світу виступають рішуче проти подібних «шлюбів».

Така ж позиція й УПЦ КП щодо цього лиха. Синод Київського Патріархату 15 грудня 2015 року розглянув питання «Про внесення до законодавства України понять "сексуальна орієнтація, гендерна ідентичність" та спроби виключити з Конституції України визначення шлюбу як союзу чоловіка і жінки». Владики застерігають усіх, хто потурає гендерній ідеології, проводить її в законодавстві, культурі й усьому суспільному житті: «**…На підставі Священного Писання і Священного Передання, канонів Церкви, засвідчуємо: кожен православний християнин, який публічно підтримує та схвалює "узаконення" содомського гріха, підпадає під прокляття Содому і під анафему апостола Павла та відлучає себе від Церкви, доки не покається**». Тобто будь-хто, хоч би яку посаду займав, мусить знати: якщо він сприяє пропаганді гомосексуалізму (як-от дозвіл на гей-парад чи впровадження у школи толерантного ставлення до «одностатевої любові»), то сам себе виключає із Православної Церкви. А це крок дуже небезпечний для тих, хто пам'ятає про смерть і посмертне воздаяння.

Церква однак продовжує молитися за тих владців, чиновників – за їхнє отямлення, а також за всіх, кого уразили ці гріхи. Нещодавно митрополит Луцький і Волинський Михаїл благословив для використання нову молитву – за врозумлення содомітів.

Віктор ГРЕБЕНЮК

Молитва за врозумлення содомітів

Усемогутній і всемилостивий Боже! Ти створив людину за образом Своїм, чоловіком і жінкою створив її, благословив їх та сказав: «Плодіться і розмножуйтеся, і наповнюйте землю». І в Слові Своїм заборонив синам людським: «Не лягай з чоловіком, як з жінкою: це мерзенність», і ганебними назвав пристрасті дочок людських, «що замінили природне єднання на протиприродне». А за гріхи ці, котрі так поширилися в Содомі й Гоморрі, що не було й кількох праведників у них, спалив міста ті вогнем небесним.

У наші часи дедалі поширюється гидота гріха содомського. І за нашептами диявола мужоложники й женоложниці та покровителі їхні накидають людству мерзоту свою, щоби відвернулися ми від Тебе, Творця нашого, і не потрапили в оселі праведних, а в геєну вогненну. Так вони відлучають самі себе від Церкви Христової та тягнуть інших на стежку погибелі.

Благаємо ж Тебе, Господи: врозуми блудників і блудниць, як Сам знаєш, обережи нас, не дай покрити країну нашу каламутною хвилею содомської скверни. Лиш просимо, Всемилостивий: не вогнем і нашестями чужинців, не моровицями й невигойними виразками врозуми нерозумних дітей Своїх. Бо знаємо, Всеблагий, що Ти ненавидиш гріх, проте любиш грішника, й ніколи не замикаєш дверей дому Свого для того, хто кається.

Тобі ж славу возсилаємо – Отцю і Сину і Святому Духові – завжди, нині, й повсякчас, і навіки-віків. Амінь.

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

«Я ДАМ ВАМ ДОЩІ…»

Запитання: «Як з духовної точки зору пояснити посуху? Адже ми бачимо, що клімат змінюється, і в Україні з кожним роком випадає все менше дощів, рівень води в криницях також зменшується…».

Відповідає священик Андрій ХРОМЯК, настоятель храму Великомученика Юрія Переможця с. Жабка Ківерецького деканату

Бог діє не тільки в історії, але й управляє створеною Ним природою. Ця думка проходить через усе Священне Писання. Псалом 103 – це величний гімн Богові, Який створив усе Своєю премудрістю і продовжує піклуватися не тільки про людину, але й про все інше, створене Ним: «Ти напуваєш гори з висот Твоїх. Плодами діл Твоїх насичується земля. Ти вирощуєш траву для худоби і злаки на користь людям, щоб добути хліб із землі» (Пс. 103:13–14).

Люди біблійних часів завжди сприймали дощ як прояв Божественного милосердя: «Дарую їм і околицям пагорба Мого благословення, і дощ буду посилати у свій час; це будуть дощі благословення» (Єзек. 34:26). Псалмоспівець оспівує милосердя Боже, бо Всевишній посилав дощі навіть під час мандрів євреїв пустелею: «Рясний дощ проливав Ти, Боже, на наслідда Твоє, і коли знесилювалося воно, Ти підкріпляв його» (Пс. 67:10).

Ще через пророка Мойсея Господь оголосив вибраному народові, що його благополуччя залежить од вірності Богові й від виконання тих законів, які Він дав людям. Якщо ж вони ухиляться від виконання заповідей і будуть поклонятися ідолам, «тоді запалає гнів Господа на вас, і закриє Він небо, і не буде дощу, і земля не принесе плодів своїх…» (Втор. 11:17).

І навпаки, за благочестиве життя людей Творець посилає плодоносні дощі: «Якщо ви будете чинити за уставами Моїми і заповіді Мої будете зберігати і виконувати їх, то Я дам вам дощі у свій час, і земля дасть плоди свої, і дерева польові дадуть плід свій…» (Лев. 26:3–4).

З огляду на життєву важливість для землі вологи пророк Осія говорить про Господа: «…Він прийде до нас, як дощ, як пізній дощ, зросить землю» (Ос. 6:3). Після посушливого літа, що триває з середини травня до другої половини жовтня, у Палестині починається період дощів. Для врожаю найбільш добрими були ранні (жовтень-листопад) і пізні (лютий – початок березня) дощі, про які неодноразово згадується у священних письменників (див.: Єр. 5:24; Як. 5:7). Особливо потрібен для родючості пізній дощ, який іде навесні. Від нього залежить урожай. Завдяки цьому дощу заповнюються водойми, з яких черпається вода для поливу в посушливі літні місяці.

Для біблійної людини, вихованої на богоодкровенних, священних книгах, думка про те, що погода існує незалежно від Бога, була безглуздою. У Біблії міститься слово Господа до пророка про дощ. Єремія говорить, звертаючись до Творця: «Чи може небо саме собою подавати зливу? Чи не Ти це, Господи, Боже наш? На Тебе надіємося ми; бо Ти твориш усе це» (Єрем. 14:22). Ця найважливіша думка про Божественний Промисел у природі розкривається і в Новому Завіті. Бог свідчить про Себе, «подаючи нам з неба дощі і часи плодоносні та сповнюючи поживою та веселістю серця наші» (Діян. 14:17).

Біди, які осягають нашу країну, не тільки вказують на болючі виразки суспільства, а й свідчать про його загальний важкий духовно-моральний стан. Тільки мала частина народу веде духовне життя і прагне виконувати Божественні заповіді. Велика частина людей страждає на важку недугу невір'я і прагне задовольнити свої пристрасті. На цьому ґрунті народжуються всі тяжкі негаразди: мільйони жінок убивають через аборти своїх дітей; масовий блуд, користолюбство, що, як кислота, роз'їдають моральні цінності суспільства, корупція та інше.

«Ніхто не трудиться, – говорить святитель Василій Великий, – над шуканням причин сумних явищ: для чого посуха, для чого дощі, для чого удари грому, для чого град? Це для нас, які маємо нерозкаяне серце і не раніше навертаємося, як тільки буваємо уражені». Також і святитель Іоан Златоуст говорить про необхідність виправити життя і покласти надію на Бога: Йому «надамо час припинення бід, а самі будемо тільки молитися, самі будемо жити благочестиво, тому що наша справа – повернутися до чесноти, а припинити біди – справа Божа». Цей великий проповідник попереджає: «Бог має силу припинити всі біди, але поки не побачить звершеного навернення, не припиняє скорбот».

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Звертайтесь до редакції: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1; (0332) 72-21-82; hazeta.vyev@gmail.com